

Насильство

у середовищі сім'ї

(Результати анкетування)

Насильство над дітьми існувало у всі часи і спостерігалось значно частіше в попередніх поколіннях, ніж сьогодні. Будь-яке покарання більшість батьків вважало ефективним методом виховання. Про права дитини знали давно, але ніхто про це не говорив. Сучасне суспільство сформувало сучасні погляди на виховання, нетерпимість до насильства над дітьми і їх занедбаності з боку окремих сімей.

Виходячи з того, що останніми роками засоби масової інформації буквально рясніють повідомленнями про насильницькі дії стосовно дітей, жорстокі вбивства та розбещення малечі, на школу покладається місія озброїти батьків педагогічними знаннями щодо соціально-правового захисту дітей від будь-яких форм насильства, аби спільними зусиллями долати цю проблему,

Адже найстрашніше те, що нерідко в ролі дитячих «екзекуторів» виступають їхні ж рідні або знайомі. І про цю проблему вже мало просто говорити – про неї треба кричати, аби уберегти наше майбутнє від фізичного та психічного знищення.

У світовій практиці виділяють 4 категорії насильства:

- Психологічне (це поведінка, яка наносить шкоду емоційному розвитку дитини та її почуттю власної гідності. Сюди відноситься критика, приниження, образи, висміювання, кепкування, піддражнювання, відмова вислухати дитину, залякування, погрози, шантаж);
- Фізичне (фізичне травмування дитини, причому не тільки, коли наявні його відповідні ознаки (синці, поранення, переломи);
- Сексуальне (до нього відноситься всі види сексу між дорослими і дітьми). Це одне з найтяжчих порушень прав дитини. Сексуальне насильство та експлуатація прирівнюються до тортур і катування.
- Економічне (це діяння, пов'язані із зазіханням на особисту власність: житло, майно, речі, предмети, коли дитина немає грошей і це принижує її людську гідність, бо елементарні її потреби не завжди задовільнюються.)

Звичайно будь-яка форма насильства має свій корінь, по-іншому причину.

Серед них:

- безробіття або низька матеріальна достатність;
- алкоголізм одного чи обох батьків;
- самотність чи шлюб, що розпався;
- маленьке житло, що посилює напругу;
- озлобленість батьків чи розчарованість у житті;
- егоїзм батьків, прагнення до розваг;
- народження другої дитини;
- фізична чи психічна перевтома;
- небажана дитина (як привід до укладення шлюбу);
- надмірна вимогливість;
- та ряд інших причин.

Сьогодні мова піде про насильство в сім'ї, бо саме проблема домашнього насильства щодень набуває дедалі більшої гостроти і актуальності. Найбільше від нього страждають жінки та діти.

Оскільки діти, безумовно є найбільш незахищеною та вразливою частиною населення, вони повністю залежать від дорослих, і так само, як і дорослі стають жертвами фізичного, сексуального й психологічного насильства. Патріархальний підхід «Люби жінку як душу, тряси як грушу» призводить до психологічної, соціальної деградації жінки, втрати людської гідності, а нерідко до її фізичної смерті.

Людей б'ють, принижують і ображають, а вони мовчать, терплять і «не виносять сміття з хати» - така поведінка типова для більшості жертв сімейного насильства. За статистикою, жінки просять допомоги після 35 актів наруги. Хоча психологи навпаки, радять **НЕ МОВЧАТИ!**

Насильство в сім'ї є тяжким злочином, що може закінчитися смертю жертви!

Більшість випадків насильства карається законом. Але проблема полягає в тому, що жертви не завжди звертаються за допомогою до правоохоронних органів. Причини тут різні. Одні вважають ці органи бездієвими, інші бояться помсти від кривдника, ще інші - мають особисті мотиви: визву міліцію, дадуть штраф, прийдеться платити, а це може позначитися на бюджеті. А ефект такого правовиховання відсутній. В кращому випадку число нападів зменшиться.

Дитина – жертва такого виховання – виростає заляканою, безвільною, а в майбутньому може стати агресивною. Більше того. Жорстоке поводження з дітьми дає поштовх для відтворення у майбутньому жорстокості до батька-кривдника і навіть до власних дітей.

Фільм «Сміття»

Як же відрізнити момент виховання від факту насильства, адже вони стоять майже поруч?

Кожен з нас по-своєму розуміє процес виховання, виховує дітей так, як сам вважає за потрібне, виходячи із характеру самої дитини і атмосфери, що панує у нас вдома. Часто ми тішимося тим, що наша дитина гарно вдягнена, добре нагодована, вчиться у школі, фізичною роботою не обтяжена, бо більшість з нас самі ніде не працюємо. Проте часом самі не розуміємо, що ж не так, чого нашим дітям не вистачає? І що взагалі знаємо про свою дитину, її думки, почуття, переживання?

Часто бачачи проблему в чужій сім'ї, ми не поспішаємо зупинити це свавілля, переконуючи себе егоїстично «Моя хата з краю – я нічого не знаю». Проте незахищені діти часто потребують нашої допомоги і опиняються на краю прірви через безвихідь.

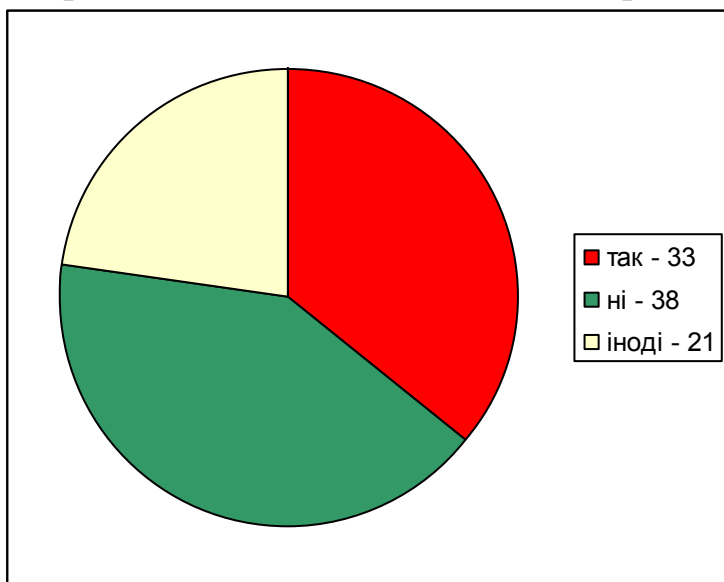
Фільм «Я сюди більше не вернусь».

В листопаді у нашій школі відбувся місячник правового виховання, де особлива увага була відведена проблемі насильства над дітьми. Серед учнів 5-11 класів відбувся конкурс буклетів «Ми проти насильства». Сьогодні ми маємо можливість побачити і оцінити думки наших дітей,

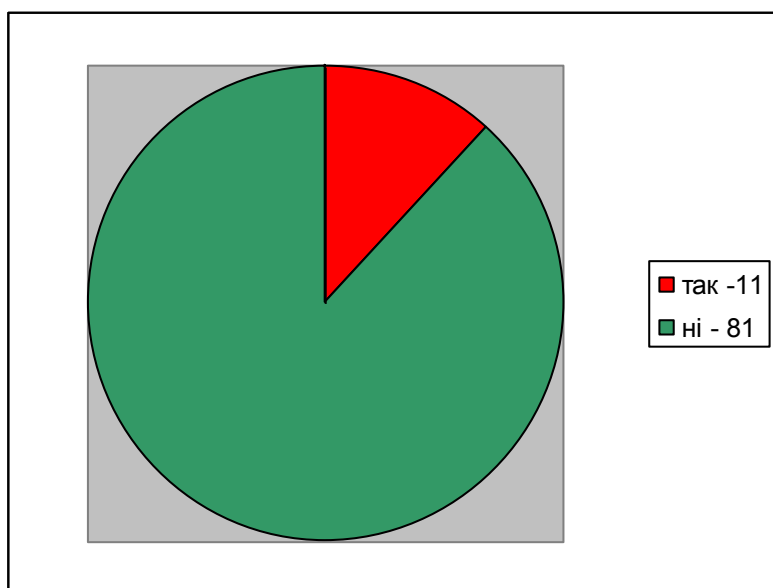
сказані вголос. Крім цього було проведено анонімне анкетування серед учнів 5 – 11 класів з метою виявлення випадків жорстокого поводження з ними.

В анкетуванні брало участь 92 учні. Спробуємо проаналізувати і зробити висновки проведеного анкетування.

1. Чи траплялися випадки, коли тобі перепадало «ні за що»?



2. Чи доводилося вам особисто бути жертвою агресії чи насильства?



Отже, серед 54 учнів спостерігався факт, що над ними чинили насильство. Хоча відповіді, що дали учні на подібне запитання **Чи доводилося вам особисто бути жертвою агресії чи насильства?** заперечують попередні висновки. Чому ж така різниця у відповідях?

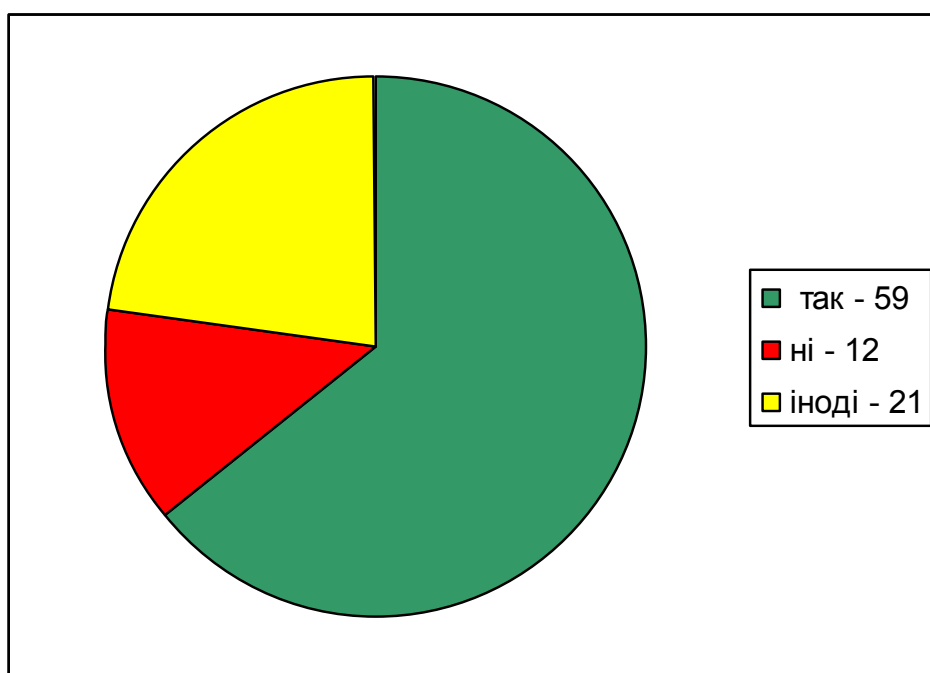
43 учні занизили число. Чим можна це пояснити?

Можливо, вони бояться чи соромляться розповісти про те, що над ними «знущаються», іншим словом «не виносять сміття зі своєї хати»?

А можливо друга причина криється в тому, що вони звикли до такого ставлення і тому насильство вважають як норму.

Адже на запитання **«Чи можуть бути випадки, коли дитину необхідно покарати?»**

59 учнів відповіло – «так»
21- «іноді»
і лише 12 категорично заявило - «ні»



Щоб ми з вами не говорили, які б причини не придумляли, аби виправдати свої дії, увагу все ж таки слід звернути на оці 12 – «ні», які заявляють «Ні-насильству!»

Адже дитинство дитини – це період відсутності дорослої відповідальності, це узаконена залежність дитини від батьків та суспільства.

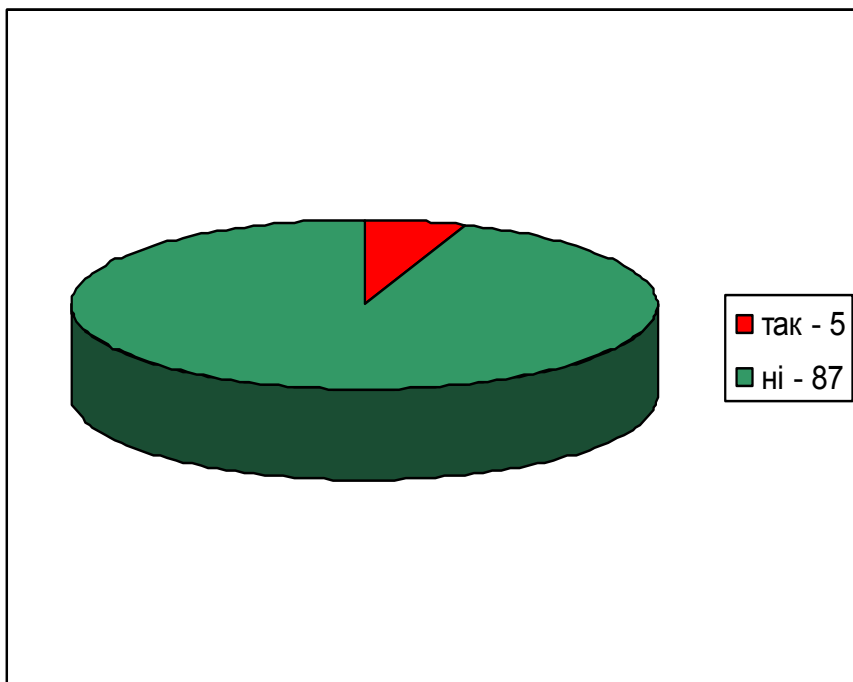
Шановні батьки! Давайте дамо шанс нашим дітям виправити свої помилки, повернути їх на користь. Адже життєва мудрість навчає нас «На помилках людина учиться».

У книзі Буття сказано «Дитина – це Дар Божий! Вона не є нашою власністю». Тому ми не маємо морального права зробити з нею, що хочемо тільки через те, що народили.

На запитання «**Чи втікав(ла) ти коли-небудь з дому?**»

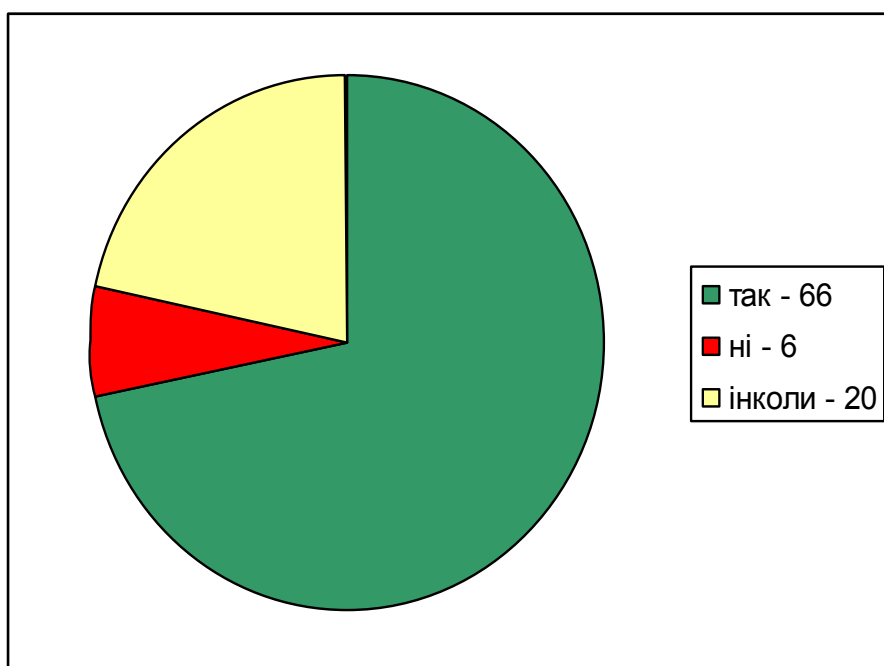
5 дітей сказало – так

87 - ні



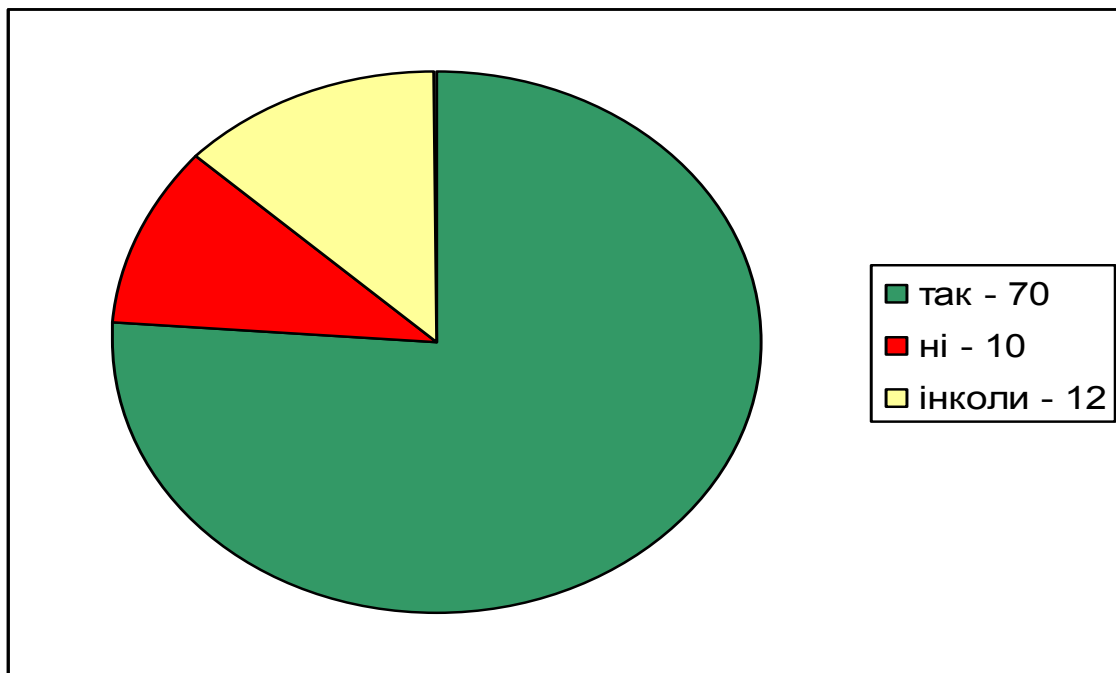
Відомо, що приклад сімейних стосунків дитина виносить з сім'ї, принаймні, так має бути. Але сучасні підлітки не завжди прагнуть створити сім'ю за прикладом власних стосунків.

Наступне питання «**Чи є сімейне життя твоїх батьків для тебе прикладом**» дає привід замислитися над тим, який приклад сімейних стосунків ми показуємо нашим дітям.

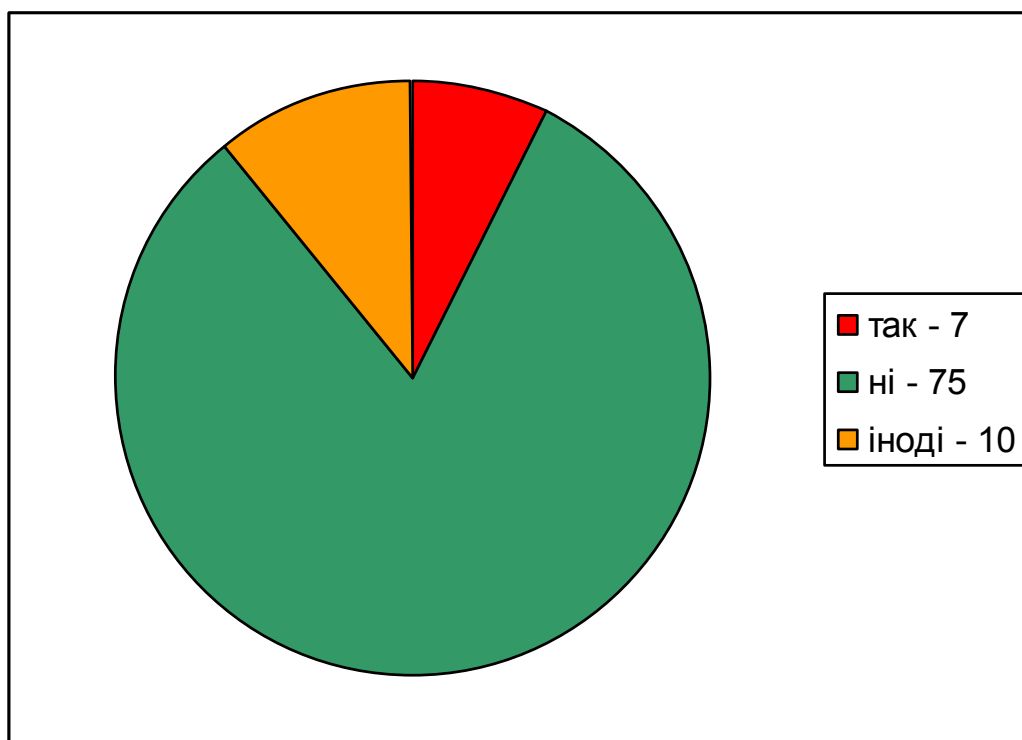


Адже скривджена дитина міркує просто: «Нема позитиву в сім'ї, не шкода вам мене і мені нема кого жаліти». З цього випливає їх негативне ставлення не лише до власних іграшок у ранньому віці. Про це ми бачили у попередньому фільмі, в середньому віці – до тварин, а в старшому – й до рідних, про що свідчать ось такі дані.

Запитання «Чи шкода вам вуличних, безпритульних тварин?»



Запитання «Чи погоджуєтесь ви з висловом “Чоловік б'є дружину - значить любить”?»

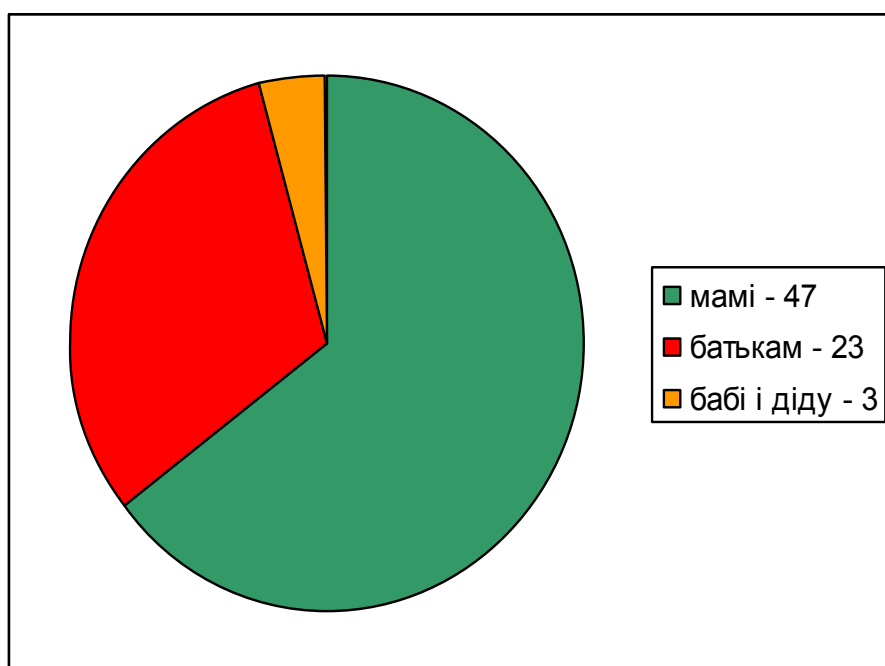


Аргументи можуть бути в кожного свої. Одним із аргументів може бути неблагополуччя жінки, як матері, що ухиляється від обов'язку піклуватися про своїх дітей.

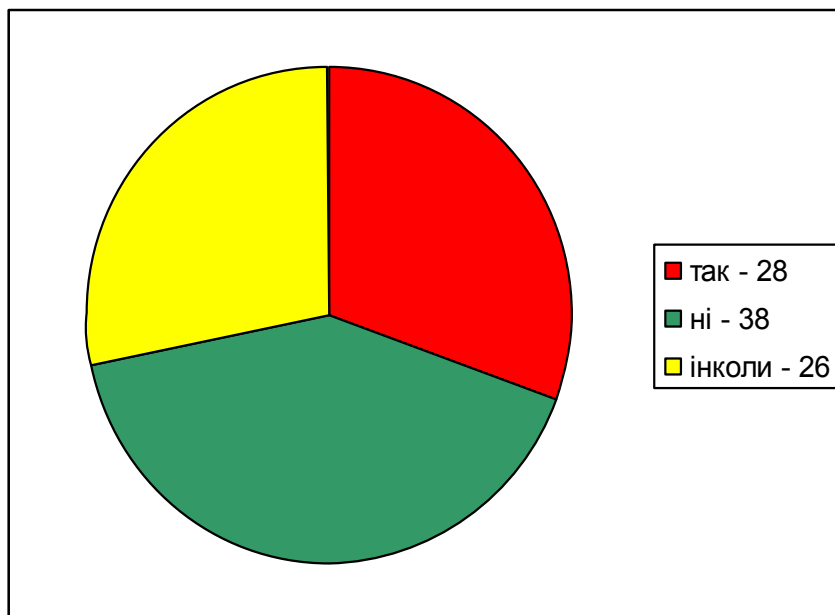
Адже на запитання «Кому б ви розповіли про ситуацію насильства?», діти відповіли так

- **2** – батьку
- **14** – друзям
- **2** – міліції
- **2** – класному керівникові
- **3** - нікому

В той час як інші довірилися мамі, обом батькам, бабусі і дідусю.



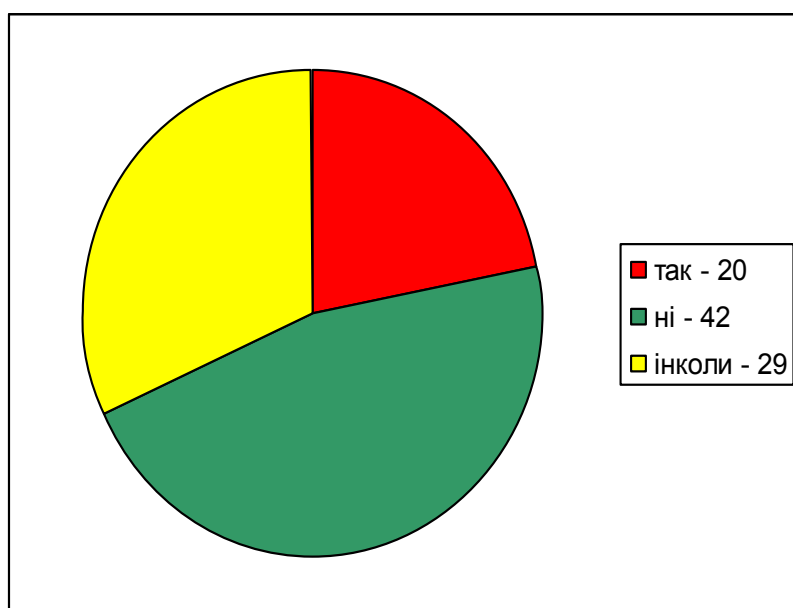
Запитання «Чи здасться тобі життя складним?»



А щоб дитина була стійкою до різних перипетій, нам дорослим залишається готувати її до життя, не тільки дбаючи про її майбутнє, а й плануючи щасливе сьогодні.

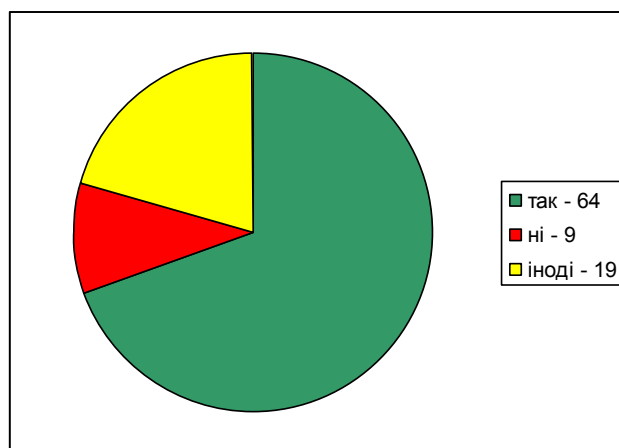
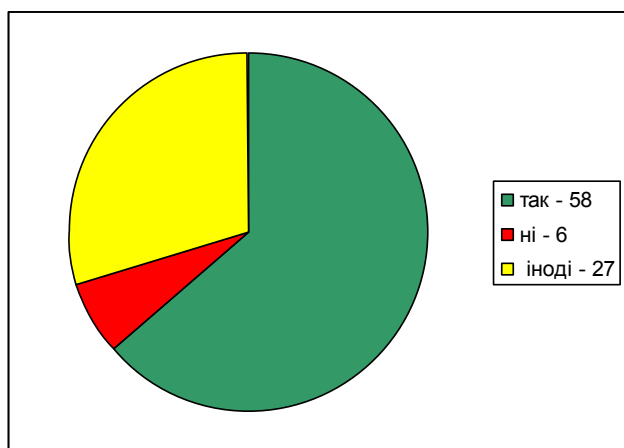
Не варто говорити, що для своєї дитини ви гори звернете. Натомість організуйте для своєї сім'ї відпочинок на природі чи поїдьте разом кудись, або просто подаруйте їй любов.

Запитання «В житті усе потрібно брати силою?»



Коротенька порада: *«Ніколи не беріть свою дитину в заручники насильства».*

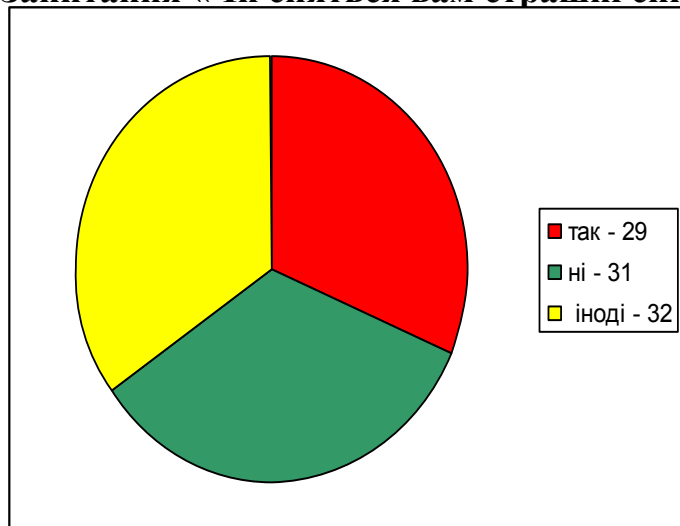
Ще одне важливе запитання прозвучало у нашій анкеті
«Чи виділяють тобі батьки кишенькові гроші?» на що діти відповіли так:



Висновок:

64 учні із 85 залишаються задоволеними тою сумою, що виділяють їм батьки.

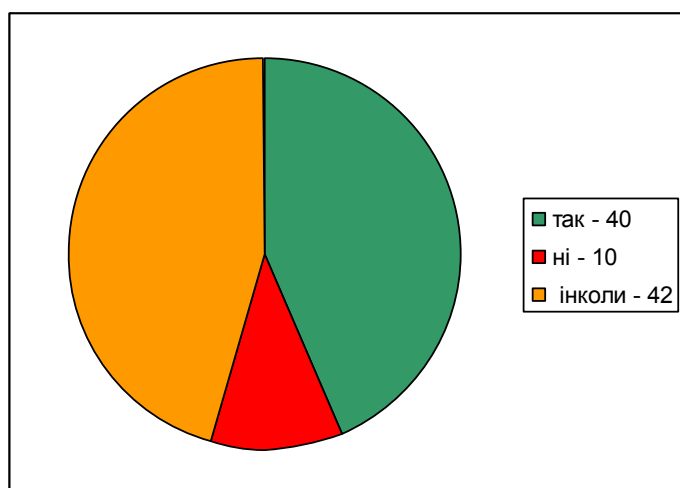
Запитання «Чи сняться вам страшні сні?»



Висновок: 61 учень із 92 має проблеми із порушенням сну.

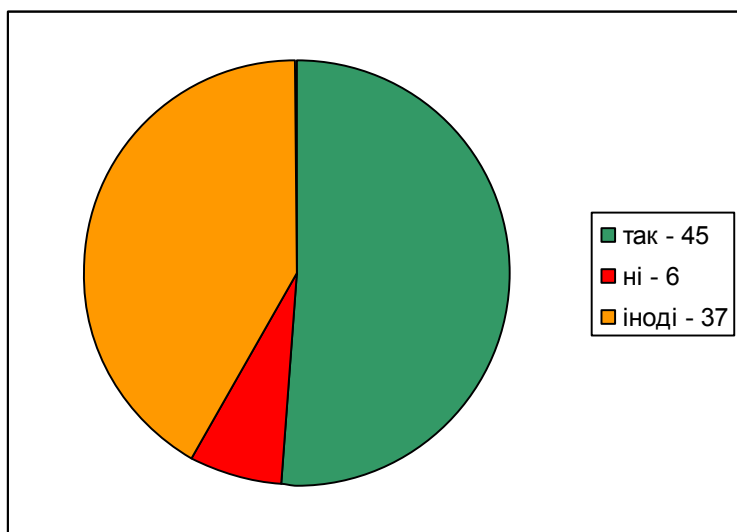
Звичайно, нам, батькам, нелегко усвідомити, що наша дитина, яка донедавна держалася з вами тісно за руку, прагне бути незалежною і висловлює свої думки, які не завжди збігаються з думками дорослих.

Запитання «Чи погоджуєтесь ви з рішенням своїх батьків?»

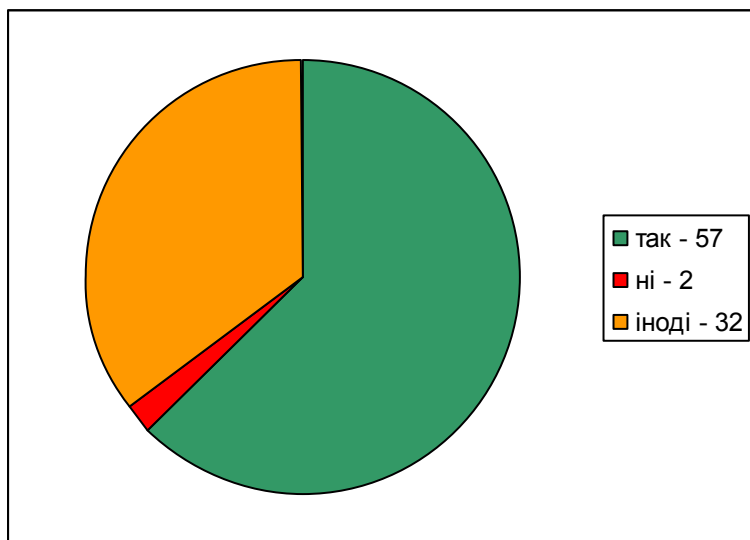


Висновок: У 52 учнів із 92 виникають проблеми у взаєморозумінні зі своїми батьками

Запитання: «Чи справедливі батьки до своїх дітей?»



Запитання «Чи ділишся ти з батьками своїми радощами чи проблемами?»

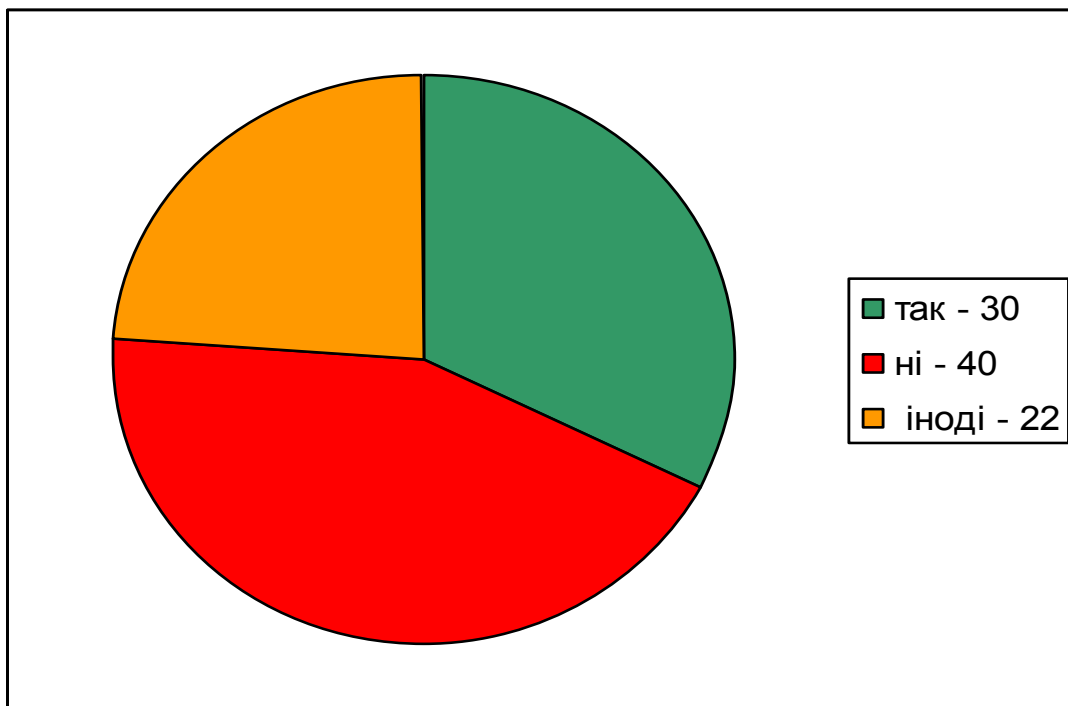


Підсумок:

- 43 учня із 92 страждають від несправедливості з боку своїх батьків.
- У 34 дітей підірвана довіра до батьків. Вони шукають того, хто їх зрозуміє.

Проте ми маємо знати і те, що вплив друзів на наших дітей часто буває дужчим, ніж наш. Нам залишається знайти конструктивний підхід, щоб розв'язати проблему, якщо вона є.

Запитання «Чи впливають батьки на твою думку щодо вибору друзів, твої погляди?»



Висновок:

Разом ми сьогодні проаналізували анкетування, яке, як я гадаю відкрило реальну картину дитячих мрій і переживань. І щоб ми не говорили, у кожного з нас є свій «код спілкування» зі своїми дітьми.

Я хочу від усієї душі побажати вам, щоб ключем до цього коду була спільна мова любові і довіри до ваших! дітей. Адже вони хочуть так мало і водночас так багато! А в тім переконайтесь самі.

Дякую Вам за увагу!